Cristian GHINEA
Cap-de-Târnăcop

Prolog

Ţi s-a întâmplat şi ţie să fii oprit pe stradă de Omul fără Chip? Să te simţi urmărit şi, oprindu-te-n loc, să vezi că cineva te fixează ca pe-un exponat dintr-o vitrină?
Îl priveşti şi tu, observându-i, contrariat, pantalonii murdari şi tricoul ce nu se potriveşte deloc cu frigul de-afară; îi descoperi apoi părul vâlvoi, crescut din faţa lipsă, înlocuită de ovalul unei oglinzi transparente, care-ţi dezvăluie fundalul ca printr-o apă tulbure, amestecând realitatea imediată, cu lucrurile trecute şi viitoare.
Orizontul, subţiat, se-nclină oblic, pe măsură ce faci ochii mici şi apleci lateral capul. Atunci îţi pare că unda tulbure se vălureşte puţin, oferindu-ţi un răspuns tainic, ca un oracol nedesluşit. Omul fără Chip îţi întinde, în sfârşit, mâna şi ai senzaţia că te însoţeşte mereu, pe măsură ce înaintezi spre inima Domului pe care l-ai visat dintotdeauna.
Acolo, în mijloc, descoperi cele două personaje ce stau în transă, aparent nemişcate, pe tronurile lor monumentale. Cel dintâi are un cap ciudat, ca de târnăcop; celălalt, cu un aer sinistru, ţine un topor rezemat la picioare. Ca sub apăsarea unei lespezi, urmăreşti teribila dispută a celor doi. Sufocat de electricitatea din aer, înţelegi că această tensiune, suspendată între Negativ şi Pozitiv, este cea care susţine, de fapt, marea cupolă a Domului. Aproape instantaneu, vei înţelege că Timpul ţi-a făcut o mare concesie şi că, de-acum încolo, nu va mai avea nici un fel de răbdare cu tine. Acum poţi să te retragi.
Desigur, te-ai crezut norocos, atingând în treacăt, la ieşire, şurubul fin ce se roteşte doar înainte, fără oprire, prin piuliţa de aur, împingând iarăşi şi iarăşi acul ceasornicului peste cifra XII, scăzând cu fiece secundă decadele vieţilor noastre şi apropiind impasibil sfârşitul acestei lumi. Deşi ai fost atât de aproape, nu apuci să le afli, căci Omul fără Chip te fură pe neştiute, de cealaltă parte a oglinzii, apoi te părăseşte brusc, pierzându-se în mulţime.
Mai mult de atâta nu vei şti niciodată.
Întors, ca o gheară spre suflet
Desigur, putem ori întreaga poveste aici. Am spus cam totul din capul locului, dar firea ta nestăpânită te va împinge să dai filmul înapoi şi să încerci ceva atât de absurd şi de ilogic, încât vei reanaliza mereu, cu un soi de obsesie disperată, fiecare secvenţă în care sensurile, ce păreau să se adune la un moment dat, o iau razna, scornind noi combinaţii arborescente şi mereu schimbătoare.
Întors ca o gheară spre suflet, foşnetul neliniştit al miilor de ipoteze neexplorate din copacul bântuit al Cunoaşterii, te va copleşi, de-a lungul fiecărei nopţi de insomnie. Fascinat, acaparat, subjugat apoi, îţi vei consuma febril restul existenţei în nopţile cu lună plină şi, atunci când vei crede că ai înţeles măcar un petec din Marele Adevăr, când vei crede că ai înţeles măcar ceva, îţi vei ridica fruntea plină de riduri de pe manuscrisele învălmăşite şi vei afla, cu amărăciune, că în jur nu mai este nimeni dispus să te-nţeleagă. Că epoca ta a trecut, că nu mai poţi comunica, mişcându-te lent într-o lume prea grăbită, „înţelept” şi poate elegant, în arhipelagul fericit al bibliotecii tale, închis în dulcea carapace a tabieturilor, ferit de uraganele de-afară.
Este preţul luciditătii dureroase din ceas de noapte, smulsă, doar pentru câteva clipe, imperiului oniric, doar atât cât să poţi aşterne pe hârtie câteva crâmpeie de adevăruri relative, de care te vei îndoi până în ultima clipă.
Prea puţin, totuşi. Prea puţin, căci mai mult nu vei afla niciodată.

Aleşii renunţaseră de mult să-l mai consulte, să mai comunice cu el. Era greu să întreţii legende într-o zonă a Universului unde nu eşti interesat de nimic, decât de un status-quo lânced şi agonizant. Perioada Consilierilor, cu amintirea nostalgică a palatelor baroce, scăldate în lumina aurie ce penetra prin imensele vitralii, cu concilii şi Sfaturi ale Înţelepţilor, părea apusă pentru totdeauna.
Şi, chiar aşa, cui îi mai păsa de bizarul Cap-de-Târnăcop, şontâcăind, ruginit, într-un capăt uitat de lume, soldat credincios al unui Imperator care-l uitase de demult, încrâncenat de nemiloasa picătură chinezească a şirului trădărilor din lunga istorie a puterii lui absolute, trădări la care-i supuse pe cei mai apropiaţi colaboratori ai săi, pe zişii „favoriţi", ce sorbeau din nectarul măririi doar pentru o clipă?! Şi cine mai avea memorie, cine mai stătea să judece, în amurgul minţilor lor, când şi cel mai nebun dintre Vulgari întrezărea revărsarea finală de fiere topită, ce avea să paralizeze chipurile tuturor într-un straniu rictus mongoloid…
Strecurat ca un şarpe
Strecurat ca un şarpe pe sub uşă, l-am văzut mai târziu sau doar l-am ghicit ca pe o piază rea, o himeră la capătul coridorului întunecos, acolo unde instalaseră Maşina care distribuia Spaima.
Era el, Cap-de-Târnăcop, cocoşat şi alungit pe ziduri, frânt ca o umbră la muchia pereţilor. Cu ochi de cameleon, privind caleidoscopic, l-am desluşit apoi în străfulgerarea intermitentă şi orbitoare, de dincolo de grilaje. Era el, Cap-de-Târnăcop, poleit de lumina ireală, ea însăşi devenită în acea noapte platoşă de Terminator, inspirând o teamă mistică drogaţilor şi boschetarilor din orele târzii.
Atunci s-a decis pentru prima oară să le vorbească, încălcând, cu bună ştiinţă, cel dintâi comandament al uitatei sale misiuni: neimplicare, neintervenţie, neinfluenţare. Deşi era poate prea târziu şi fără a fi sigur că are vreun rost, trebuia să le spună ceva celor dispuşi să-l înţeleagă. Recompunea febril, cu multe rateuri, cu pauze lungi, amnezii şi lapsus-uri, întreaga lui experienţă petrecută în mijlocul unei lumi pe care a încercat cu disperare să o ajute, fără a primi în schimb măcar un semn de iubire sau înţelegere.
Pentru că el ştia prea bine că viitorul, în nici un caz, nu este universul nichelat şi antiseptic, coridorul strălucitor pe care alunecă, în lumina neonului, siluete zvelte şi argintii…
Arzând în dorinţele lor
Această poveste nu pot să vi-o spun aşa cum a fost. Eu trebuie să operez cu stereotipurile voastre blestemate, chiar dacă uneori mă-ndoiesc că aţi fi un experiment genetic reuşit. Fiţi conştienţi măcar de asta şi ascultaţi-mă acum, când cerul s-a făcut roşu, iar luna monstruoasă veghează-n lungile voastre nopţi de insomnie.
Dacă vi i-aş descrie pe toţi demenţii care au domnit şi s-au succedat frenetic înainte de Sfârşitul Lumii, mâncându-se literalmente unii pe alţii, aţi spune, pe bună dreptate, că mint. Însă eu am văzut cenuşa ultimelor zile, i-am zărit pe falşii sacerdoţi arzând în pălălaia timpurilor finale, arzând în dorinţele lor - ardens in cupiditatibus - aşa cum învăţasem cu trei milenii înainte.
I-am văzut apoi chirciţi, ghemuiţi, ca pe nişte fetuşi carbonizaţi, cu mâinile înţepenite într-o postură jalnică, ce aducea a (ultim) gest de apărare, cu feţele-ncremenite în acel straniu rictus mongoloid…
Erau cei vicleni, prefăcuţii - aşa cum îi ştiam din zorii erei noastre, amanţii sperjurului, delaţiunii, „fecioarei de fier", reţelei de informatori, violului psihic, fizic, în grup, sadici, spintecători ai conştiinţelor; aşa i-am cunoscut, dar nu vi-i pot povesti, fără a cădea în vreo capcană - măcar că toate capcanele vi le-am ştiut din timp şi, Cerul mi-e martor, nu v-am urât o clipă, ba chiar mi-a fost milă de voi.
Timpul, astfel fragmentat
Eu mai văzusem timpul astfel fragmentat, îl văzusem descompus şi recompus, dar, cu toate astea, n-am putut face prea multe pentru voi.

M-aţi lovit crunt atunci, m-aţi făcut una cu pământul, pe maidanul bolovănos de lângă Luna Park, unde, la malul mării, puţinii viabili din specia voastră se chinuiau încă să-i atragă pe cei de sex opus, în jocul acela vechi de când lumea.
Am sângerat atunci, ca să vă dau semn că sunt vulnerabil; am urlat, ca să vă arăt că mă doare, încercând să fiu compatibil cu voi; am implorat şi m-am târât în patru labe, gândind că asta v-ar provoca mila.
Până atunci m-am crezut un maestru al iluziei, dar am fost înşelat - m-aţi fi omorât fără clipire, m-aţi fi ucis pe loc, deşi nu v-am făcut nimic rău. Acolo s-a rupt ceva în mine, pe loc am devenit „ciudat”: atunci când m-aţi scuipat şi mi-aţi zis, pentru prima oară, Cap-de-Târnăcop.
La picioarele faraonului
Primul l-a crezut beţivul cel blând, care-L visa pe Dumnezeu, şi toţi cei asemenea lui l-au acceptat curând. Îl venerau, fascinaţi, ascultându-i poveştile înfricoşătoare, în amurgurile reci şi umede. Credeau în el cu o patimă absurdă, privindu-l, nemişcat, ca pe o statuie colosală, faraonică, la picioarele căreia te simţeai mai puternic, „de partea Zeului” în faţa căruia duşmanii cădeau, hipnotizaţi, ca sub un blestem sacru.
Uneori, el le apărea ca o făcătură inimaginabilă, ce atingea solul cu lungi picioare metalice, un fel de portal ambulant, sub care bălăngănea o imensă limbă de ceas, adesea transformată în lama-pendul a unui instrument de tortură, coborând lent şi implacabil.
Sufocaţi, ei îl visau ca pe un braţ alb, un burduf umflându-se dizgraţios la capătul fiecărei străzi, furându-le aerul şi lăsându-i imobilizaţi, cu ochii ficşi, prăbuşiţi în propria lor groază.
Înfiguraţi, ei îl zăreau ca pe un zigurat - singur şi tăcut, întunecat şi distant, în mijlocul deşertului rece - viziune a unei profeţii sumbre, arătată doar câtorva Aleşi şi apoi uitată, sub porunca tăcerii.
Alteori, aidoma fulgerului, imaginea de o claritate insuportabilă, le electrocuta simţurile. Atunci vedeau încâlceala de plante ţepoase sau bombate, închipuind crengi subţiri, spini sau pântece lucioase de femei vegetale, provocator contorsionate.
Părăsiţi, în sfârşit, de înspăimântătoarele vedenii, oftau: „Prea mult, Doamne, pentru lumea asta trecătoare!” şi umili, se recunoşteau în puterea lui.
Cel-care-mânuia-Toporul
În acea dimineaţă cenuşie, capul îi balansa necontrolat înainte şi înapoi, aidoma unui ciocan. Cum premoniţiile i se adevereau tot mai greu şi mai târziu, nu mai avea nevoie să privească în lungul străzii pentru a înţelege că nu-şi va mai regăsi niciodată prietenii acolo.
A descompus imaginea în secvenţe şi l-a revăzut pe Cel-care-mânuia-Toporul, venind mai devreme decât s-a aşteptat. A simţit aerul stătut al serii, miasma fetidă, fluidul vâscos care propaga lesne unda demenţei, în faţa căreia carcasa umană, ridicolă şi trecătoare, ameţită de drog şi alcool, obsedată de ritm şi sex, anesteziată, nu afla refugiu.
Cel-care-mînuia-Toporul se apropiase încet - un angrenaj care vâna încrâncenat, metodic, ivindu-se tăcut din ceaţă, din fum sau din umbră, ca o ultimă viziune înaintea neantului. Aşa a suportat martorul mai uşor scenele la care a fost silit să asiste - moartea nefericitelor creaturi, ultimele lor clipe, dar şi rapidele treceri în revistă ale celorlalte posibile destine ale acestora, toate terifiante şi imposibil de spus mai dinainte.
Cel-care-mânuia-Toporul îşi continua înaintarea, curăţind, fără greş, străzile. În urma lui, martorul fu cuprins de o stare ciudată, trecând de la frison la o tensiune paroxistică, ce ameninţa să-l dezintegreze. Atunci şi-a ridicat ciudăţenia de cap spre cer, şoptind, cutremurat: „GATA”!
Ca la comanda unei entităţi colosale…
Ca la comanda unei entităţi colosale, strălucirea acestei lumi a mai pâlpâit de două ori, înainte de a se stinge pentru totdeauna.

Două fracţiuni de secundă, o dublă clipire şi s-a (re)văzut întreaga măreţie ce avea să dispară în noapte, aidoma uriaşului Titanic, care şi-a recompus vremelnic silueta din constelaţia hublourilor luminoase - înainte de a se dezagrega în neantul ostil, umed şi întunecat.
Aşa s-a încheiat totul, firesc şi grav, fără vreo grimasă patetică.
De-acum încolo, împreunările şi despreunările oamenilor nu vor mai avea nici un rost. Orice va exista de acum înainte, va fi realitatea bizară de după Apocalipsă, non-lumea în care fiecare acţiune va purta semnul minus, ca o pecete a zadarnicului chin ce va însoţi ultimul drum al fiecăruia, spre liniştea definitivă.
Rămas ca o jucărie inutilă la marginea Universului, Cap-de-Târnăcop privea, înţepenit, imensitatea mării secate, unde cadavrele animalelor marine, descompuse, închipuiau, din coaste şi vertebre, cimitire de corăbii fantastice…
Acceptaţii
Şi-a-nchipuit mereu clipa aceea, când Cupola cerului urma să coboare până la el.

9 ianuarie 2003